

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

ISBN: 978-606-49-1311-1

DTP: Mihăița Stroe

Editor: Valentin Ajder

Andreea-Denisa Căluțoiu

Comorile regale. *Întoarcerea celor învinși*

proză scurtă

E I K O N

București, 2024

Cuprins

Evadarea.....	5
Întâlnirea.....	7
Adevăruri.....	11
Călătoria.....	13
Familia pierdută	17
Liberté, égalité, fraternité	20
Pericol la mare depărtare	24
Destăinuirea lui Marian	27
Teama Miei se adevărește.....	29
Nimic nu e întâmplător	31
Și mai multe adevăruri	33
O dimineață hazlie.....	39
Despre o călătorie nouă.....	41
Visele pot deveni realitate	44
„A fi tu însuși este cel mai frumos dar”	46
Locuitorii Insulei Alonissos.....	48
Impresii	53
O prietenie între rivali.....	55
Obiectele regaliații.....	58
O discuție neașteptată	60
Retrospectiv.....	63
O școală mai diferită.....	64
Două păreri diferite, dar la fel	65

Întotdeauna mai există ceva de învățat despre prieteni.....	67
O ultimă priveliște din Paris.....	71
Un prim indiciu sau o pistă greșită?.....	73
Școala Regală din Florența.....	77
Oamenii din Școala Regală.....	79
Prima zi de școală.....	84
Ce se întâmplă în același timp în Paris.....	90
A doua zi de școală.....	93
Cine urmărește din umbră.....	102
Un plan de călătorie.....	103
Căutarea din Florența.....	104
Misterioasa căutare din Rusia.....	105
Orele de curs ale lui Pavel.....	108
Căutări în celălalt colț al Europei.....	111
Vizita la directorul școlii.....	112
Un indiciu în Corint.....	117
Călătoriile au un rost.....	122
Vești bune.....	125
Noi vizitatori în micul apartament.....	127
Regele Michalis află de complot.....	129
Descoperiri.....	131
Crăciunul și miracolele.....	140
Inamicul se transformă în războinic.....	147
Planuri ascunse sau inamici noi.....	150
O nouă zi, un nou început.....	154
Începutul atacului.....	158
De partea cealaltă a frontului.....	162
Un alt mod de a vedea lumea.....	164

Eleganta Rusie.....	167
Probleme neprevăzute.....	170
Prietenie pierdută sau nu?.....	177
Spioni pretutindeni.....	180
Călătorind prin Rusia.....	182
Vești noi.....	195
Pavel află ceva ce ar putea fi un indiciu.....	204
O altă călătorie?.....	215
Un popor împărțit în două.....	218
Noi planuri de viitor.....	225
Revenire în Florența.....	229
În Paris izbucnește un adevărat război.....	236
În România se confruntă cu nesiguranță.....	240
În aripa de vest a școlii sau în bibliotecă?.....	244
Portugalia își ia măsuri de precauție.....	249
Marian are niște bănuieli.....	250
Situația din Alonissos se înrăutățește.....	254
Se întâmplă ceva neașteptat.....	256
Portugalia devine imparțială?.....	268
Isabelle are sentimente sumbre.....	274
Mia riscă din nou.....	275
Vremuri tulburi.....	278
James nu mai are altă șansă.....	282
Planul pus în aplicare.....	284
Regele Michalis își pierde certitudinea că va găsi arcu.....	290
Pavel are păreri contradictorii.....	292
Locuitorii insulei vor să fie liberi.....	294
Un indiciu care aduce unele întrebări.....	296

Un aliat greu de crezut	303
O veste îmbucurătoare, dar pe alocuri ciudată.....	308
Discuții și noi întâmplări	310
Alonissos se află în declin	312
Speranța pierdută a Europei	315
Alonissos devine un vis frumos	320
În căutarea albumului familiei regale	323
Planuri mărețe	329
Rătăcire	332
Regele Michalis se teme	337
Din nou Florența!	339
Încheierea anului școlar	345
Plecarea în Alonissos.....	355
Întoarcerea prințului pierdut	360
Regele Michalis află totul	362
O zi cu vânt.....	364
Întâlnirea cu Regele Michalis	371
Comorile regale își dovedesc importanța.....	376
Insula Alonissos își primește adevăratul rege.....	378

Evadarea

— Doamne, Iisuse Hristoase, ai grijă de mine și păzește-mă, te rog!

Printre suspinele neîncetate se aud pașii apăsați ce acoperă pământul cu nepăsarea lor. Nepăsarea lor, a polițiștilor, pare să se reflecte în rezultatul căutărilor lor.

— Un prizonier de la Londra tocmai a evadat, domnule comisar! glasul șuierat abia se aude în receptorul telefonului, care este ținut strâns de mâna rănită a subofițerului. Statura înaltă și impunătoare se ascunde parcă în cabina telefonică asemenea unui copil care doar ce a făcut o prostie și speră să nu fie pedepsit de părinți.

— Vă rog, domnule comisar...De ce să-mi pierd slujba?... Dar...Nu se poate...Nu este nevoie să veniți...Măine o să...

Convorbirea telefonică este întreruptă înainte ca subalternul să-și explice lipsa de tact la locul de muncă. Nervos, bărbatul așază receptorul fără să-și privească colegii, ale căror priviri par mai mirate decât ar fi văzut un elefant zburător.

— O să-ți pierzi slujba? îndrăznește unul dintre ei să întrebe. E numai vina mea! Dacă nu te-aș fi chemat, criminala aceea nu ar fi fugit! Mă întreb cum a reușit...

— Nu e vina ta, Edward! Dacă nu aș fi cerut să mă mute în altă secție, aș fi fost vinovată eu de evadarea ei miraculoasă! Așa că nu e vina niciunuia dintre noi! Dacă a fost să scape, ar fi făcut asta în timpul oricărei patrule! vocea calmă și ușor indiferentă a Angelei surprinde pe toți.

— Cum poți spune asta? Bărbatul, care până acum era înmărmurit de decizia comisarului de a rezolva el însuși cazul,

se enervează. Evadarea femeii aceleia e doar vina mea... Și a incompetenței mele de a deveni, în sfârșit, ofițer! Mai bine îmi dau demisia decât să aud reproșurile comisarului Green!

Întâlnirea

Întunericul nopții traversează linia subțire a sufletului speriat de capturarea morții. O femeie fuge printre cotloanele ascunse ale labirintului minții.

— Iisuse Hristoase, te rog, păzește-mă! voca rugătoare a fugarei rămâne ca un ecou prins între zidurile de piatră mărginașe de o parte și de cealaltă a străzii pustii.

Chipul palid al tinerei își păstrează totuși o expresie de înfruntare și de curaj. Își spune că, dacă va fi găsită, tot o să afle o nouă cale de evadare. Are o misiune de îndeplinit pe care o va finaliza, indiferent de obstacolele ce îi vor face drumul anevoios.

Privește în jur mai mult disperată decât speriată și înțelege că i-a fost pierdută urma.

Ceasul de pe strada alăturată bate de ora două. E trecut de miezul nopții... E liniște și nimic nu pare a distruge această făgăduială dintre noapte și oameni.

Cele două ziduri care formează în mijlocul lor o alee spre necunoscut sunt rămășițele unor case maiestuoase din trecut. Distruse de indiferența și insensibilitatea foștilor proprietari, care probabil își doreau ceva mai impunător decât o casă de la marginea orașului.

Femeia se așază cu spatele la unul dintre ziduri, pitindu-se în spatele singurului obiect ce îi amintea că este în Londra și nu într-un pustiu al unui oraș pierdut: un container de dimensiuni medii. Cearcănele din jurul ochilor negri, părul cu nuanțe șatene, răvășit și tenul ridat întregesc tabloul ideal al unui vieți de-a dreptul dramatice. Oboseala și deznădejdea

o îndeamnă să se împrietenească cu somnul și visele în care planurile ei vor deveni realitate.

Razele plăpânde și timide ale soarelui reprezintă ceasul deșteptător al femeii de lângă containerul verde-pal. Cu greu deschide ochii încă oboșiți de nesomn. Patru ore dormite după luni întregi lipsite de acest dar neprețuit o determină, totuși, să se ridice în picioare și să ștergă praful de pe hainele negre, învechite și ponosite. Oftatul ei îndelungat din pricina felului în care arată sperie fluturile ce tocmai se așezase pe umărul ei.

— Unde o fi orfelinatul? se întreabă în timp ce privirile îi zboară de la stânga la dreapta. Din buzunarul jachetei negre scoate un bilet mic, rupt și citește: „People help children”.

Amintirile închise cu lacătul tristeții o duc în trecutul de acum paisprezece ani când totul era bine, chiar mult prea bine. Pe atunci nu prețuia așa cum ar fi trebuit nici familia, nici slujba și nici prietenii. Acum, când probabil singura rudă rămasă în viață o consideră pe ea o necunoscută, toate cele din trecut i se par o binecuvântare pe care nu a înțeles-o atunci.

Cu pași grăbiți și cu atenția îndreptată spre toate direcțiile din raza vizuală, femeia pornește pe străzile aglomerate ale capitalei. Cu capul aplecat pentru a încerca să-și ascundă identitatea, măcar la o primă vedere, cotește pe strada bine-cunoscută din tinerețea ei. Zgomotul asurzitor al mașinilor, ai căror șoferi grăbiți claxonează pietonii plictisiți ce trec strada, nu o supără deloc pe tână în negru. În închisoare, în cei paisprezece ani petrecuți acolo, nu auzise niciun sunet din lumea ce își ducea în mod obișnuit viața cotidiană cu griji legate de muncă și familie. Acum claxonările repetate îi aduc aminte că este liberă și va fi fericită după ce va părăsi țara aceasta. Dar, mai întâi, trebuie să ia pe cineva cu ea, pe cineva pentru care a luptat atâta să părăsească închisoarea aceea rece și lipsită de lumină.

În fața ei, maiestuos și falnic, orfelinatul de culoare portocalie, abia vopsit, are o ușă mică, albă și deasupra ei se află o tăbliță pe care este scris cu litere mari, de tipar, conturate în roșu: PEOPLE HELP CHILDREN.

Respiră adânc și deschide ușa, ai cărei clopoței argintii vestesc oaspetele orfelinatului. Holul lung și întunecat transmite o stare de teamă. Pe partea stângă se găsesc două uși din lemn de stejar, închise de parcă cei ce stau acolo nu și-ar dori să comunice cu lumea. Pe partea opusă se află un lift gri, a cărui funcțiune este observată datorită butoanelor roșii de pe perete.

Brusc, ușa liftului se deschide și își face prezența o doamnă în halat alb. Văzând că nu este singură ca în alte zile, se întoarce spre vizitatoare. Își aranjează mai bine ochelarii cu rame roz și părul buclat, auriu.

— Bună ziua! în acest timp îndreptând mâna în semn de salut prietenesc. Căutați pe cineva? Vocea abia se face auzită din cauza cerceilor supradimensionați de culoarea macului, care clinăne zgomotos.

Femeia în negru dă mâna și spune pe un ton reverențios asemenea duceselor grațioase:

— Bună ziua! Numele meu este Mia Law. Încântată să vă cunosc. Și da, caut pe cineva. Și, spunând acestea, se îndepărtează puțin și privește reacția transpusă pe chipul interlocutoarei ei.

Aceasta zâmbește și, încântată, i se adresează din nou:

— Deci ați venit să adoptați pe cineva. Mă bucur nespus. Noi ne dorim ca fiecare copil să își găsească o familie care să îl iubească și să aibă grijă de el! Ce bine că ați venit! Dar, vă rog, veniți să vă prezint bebelușii! și se îndreaptă grăbită către ușa din capătul coridorului. Până să se împotrivescă Mia, femeia cu brățări zornăitoare pe încheietura mâinii stângi, îi arată pe geamul încăperii nou-născuții care dorm în liniștea dimineții din orfelinat.

— De fapt, știți, eu vreau să adopt un adolescent.

— Poftim?! La auzul veștii, femeia are un șoc. Cum adică un adolescent? Nimeni nu vrea să aibă pe cap niște copii care se plâng de orice! Ești sigură?

La aprobarea din cap a Miei și la auzul rugăminții de a adopta un anume băiat, purtătoarea halatului alb zâmbește binevoitoare:

— Pavel este un băiat bun. E ca și fiul meu. Inteligența și curajul sunt principalele lui trăsături. Nu te cunosc, dar cred că îți seamănă. Amândoi aveți aceeași postură. Apropo, am uitat să menționez: numele meu este Elizabeth Parr.

Liftul le conduce rapid la etajul trei. Când ușile se închid, diferența față de parter i se pare Miei colosală: parterul întunecat contrastează cu feluritele culori deschise ale pereților de la etaj. Câțiva prichindei aleargă de la un capăt la altul al coridorului, atenționați de Elizabeth să nu alunece pe pardoseala proaspăt spălată.

— Aici este camera băieților de paisprezece ani, spune aceasta apăsând clanța unei uși verzi. Când intră în încăpere, fiecare dintre cei patru băieți prezenți stă în patul său, iar un altul, observat mai târziu de Mia, le vorbește stând în picioare. Scund și cu părul castaniu, nu aude ușa deschizându-se și își continuă povestea:

— Și apoi regatul a fost stăpânit de un bărbat nepăsător și viclean! vocea lui de povestitor este în strânsă legătură cu gesturile pe care le face din mâini. Elizabeth tușește și tânărul se întoarce:

— Pavel, a venit cineva la tine! și îi arată pe Mia.

Ochii lui negri și trăsăturile feței sunt asemănătoare cu cele ale femeii. Aceasta îi surâde și îi spune încântată, după câteva clipe de tăcere:

— Sunt mătușa ta, Mia.

Adevăruri

Expresia de pe chipul lui Pavel capătă o notă de indignare. O urmărește cu privirea pe femeia necunoscută care tocmai îi spusese că îi este mătușă. Tulburarea din ochii lui este vizibilă tuturor, fapt ce o determină pe Elizabeth să se adreseze celorlalți tineri:

— Băieți, haideți în grădină! Este o vreme numai bună de stat la umbra copacilor!

În scurt timp, Pavel și Mia rămân singuri în încăperea albastră cu paturi suprapuse. Mia încearcă să zică ceva, dar gândurile exprimate verbal de băiat o opresc:

— Deci ești mătușa mea. În tot acest timp nu te-ai gândit la mine. După paisprezece ani, ți-ai amintit de existența copilului fratelui sau surorii tale și...

— Fratelui, adaugă ea repede. Dar, când privește grimasa de nepăsare a băiatului, regretă vorbăria ei nefondată.

— Și nu te-a interesat deloc viața mea! Puteam să flămânzesc sau să fiu omorât de tâlharii ce împânzesc orașul, că ție nici că ți-a păsat! terminând înlanțuirea de vorbe grele, întoarce spatele și privește grădina de pe fereastră.

Copacii verzi și băncuțele maronii întregesc viziunea parcului din centrul capitalei. Fântâna arteziană transmite feeria inimaginabilă a locului. Însă, pentru Pavel, totul din jur i se pare un trecut îndepărtat, pierdut la apariția femeii în negru. În colțul ochiului se ivește o lacrimă ce ar fi trecut neobservată dacă nu ar fi lăsat o urmă pe obrazul roșiatic.

De când era mic, știa asta: când se supără, i se înroșesc obrajii puternic. Niciodată nu a țipat la nimeni, ci prefera să își țină în frâu mânia, atât cât se putea.

Mia observă tristețea adolescentului și îi spune doar atât:

— Tu nu cunoști trecutul meu și al părinților tăi. Și m-am gândit mereu la tine. Am știut că ești în siguranță aici, altfel nu aș fi cerut să fi fost lăsat în locul acesta. O să-ți spun totul, dar, mai întâi, trebuie să părăsim Londra. Cât mai repede. Nu suntem în siguranță în Anglia.

Deși calmă, din spusele ei, Mie i se citește în glas o teamă de ceva, ceva necunoscut pentru Pavel. Adolescentul înțelege că, doar urmând-o pe femeie, poate afla trecutul familiei sale și, implicit, al lui.

— De unde să știu că ești mătușa mea? Dacă mă minți? aceste gânduri temătoare nu îi dau pace.

— Te-ai născut în data de 5 iunie, într-o zi de sâmbătă. Spitalul „Royal Family” a fost locul în care ai deschis ochii prima dată. Părinții tăi sunt Elena și Dimitri.

După ce sfârșește, Mia coboară pe scări, evitând liftul. Pavel, confuz, aleargă după ea și strigă:

— Dacă toate astea sunt invenții?

— Vigilent. Ca mama ta. Foarte bine. Dar nu poți nega nimic din ceea ce ți-am zis. Și nu poți pretinde că mi-a zis Elizabeth despre astea. Și încă ceva, nu lua mult bagaj cu tine! Vaporul cu care vom pleca este destul de aglomerat.

Mia zâmbește și, când ajunge la capătul scărilor de la etajul al doilea, aude voca nepotului său:

— O să vin cu tine. Dar nu pentru că te cred în totalitate. Și, pentru neliștea mea, o să mă însoțească un prieten de-al meu, Marian. În regulă?

Mia nu întoarce privirea, dar în sine ea este foarte fericită.

— Nu am nimic împotrivă. O să fac formalitățile necesare tutelei voastre și vă voi aștepta pe amândoi la parter.

Spunând acestea, continuă coborârea scărilor, părăndu-i-se atât de scurt drumul, căci îndată ajunge la parter.

— Mulțumesc, Doamne, Iisuse Hristoase, că m-ai ajutat să îl găsesc pe nepotul meu, Pavel.

Călătoria

— El este prietenul tău? și o urmă de mirare i se citește pe chip.

În fața Mie, un băiat musculos și cu o cicatrice pe obraz privește cu un singur ochi, celălalt fiind acoperit de o banderolă neagră. Poartă o ținută ponosită, alcătuită dintr-o cămașă al cărei verde s-a făcut veșted din cauza purtării excesive și o pereche de pantaloni cu o nuanță ștersă de albastru.

— Tu ești Marian, din câte am înțeles? Dar ochiul stâng pare a fi urma lăsată de o luptă piraterească de mari proporții, nu-i așa? Sau, asta îi spune în șoaptă, este folosită doar în scopul de a părea invincibil, căci cine s-a luptat cu pirații este mai admirat și mai temut?

Uimit că a fost întrebat asta, adolescentul cu păr blond și ochiul albastru răspunde afirmativ la prima întrebare adresată, ignorându-le cu totul pe celelalte două.

Pavel, care în tot acest timp nu își luase privirea de la mașina neagră din fața lor, este paralel cu subiectul conversației dintre Mia și Marian. După ce făcuse formalitățile necesare și reușise să îl adopte și pe prietenul nepotului său, Mia și cei doi copii părăsiseră orfelinatul și acum urmau să ia această mașină.

Entuziasmat la gândul călătoriei cu un autoturism de ultimă modă, tânărul exclamă:

— Haideți, ce mai așteptăm?!

Mia salută politicos șoferul și urcă toți în mașină.

— Mulțumesc, John. Sinceră să fiu, nu mă așteptam să ajungi atât de repede.

Bărbatul îi răspunde prietenos, chiar pe un ton glumeț:

— De-asta există prieteni, nu?! În orice caz, sunt mândru să îl pot ajuta pe tânărul tău nepot. Fiorosul cu un singur ochi cine e? Să nu îmi spui că e fratele geamăn al lui Pavel. Pentru că, dacă e așa, medicina ar trebui să afle că mai are multe de învățat dacă doi gemeni pot fi atât de diferiți.

Marian, amuzat de această remarcă, râde și răspunde:

— Mi-aș dori să fiu fratele bunului meu prieten, dar asta ar însemna să fiu prea tânăr și naiv. Nu, domnule John, eu am șaisprezece ani și sunt încântat de vârsta mea.

Discuția continuă în timp ce mașina este învăluită de negura nopții ce tocmai se așternuse în orașul a cărui coloană sonoră este reprezentată de muzica restaurantelor și motoarele automobilelor, imaginând o piesă de teatru având ca protagonist un personaj colectiv.

Marea Mânecii, aflată între Marea Britanie și Franța, poate fi parcursă, într-un timp relativ scurt, străbătând canalul dintre Dover și Calais.

Ajunsa în micul oraș englez, mașina neagră oprește pe o străduță pustie, ferită de privirile curioșilor. Soarele se pregătește de somn, lăsând tura de noapte în seama lunii tăcute, a cărei ivire pe scena cerului este vestită de fiecele ei, stelele surâzătoare.

Mia coboară din mașină și se uită în jurul lor. Nu se aude niciun sunet de pași, ci doar vântul șuierător ce mută frunzele ruginite, căzute pe aleile dintre copacii impunători.

Abia când John ajunge în dreptul felinarului de pe stâlp, Pavel observă cu uimire că are înălțimea unui elev de doisprezece ani, fiind mai scund chiar decât el.

— Haideți! La ora 20 o să pornească ambarcațiunea! Mai avem exact cinci minute! Spunând acestea, John le arată drumul, privind încă o dată ceasul auriu de pe mâna stângă, de parcă ar fi avut puterea de a opri timpul în loc.

Cu mers grăbit, aproape fugind, Pavel și Marian urmează îndeaproape pe micuțul om cu păr blond. Astfel, la ambarcațiunile portului observă că Mia nu este nicăieri în raza lor vizuală.

— Dacă a găsit-o poliția! un murmur de spaimă îl determină pe John să arunce încă o privire în jur.

— Și nu e mai bine că a găsit-o poliția? Are să fie adusă aici! Marian își exprimă cele mai sincere gânduri.

Deodată, silueta unei femei în negru se apropie de ei. Mia le zâmbește, aproape râzând:

— Nu sunt atât de tânără încât să alerg. Așa, deci putem pleca. John, îți mulțumesc pentru ajutorul oferit! Chiar ești un om de încredere!

— Stai puțin, vrei să zici că nu vine cu noi?

La întrebarea aceasta, Marian privește cu părere de rău către micuțul om. În scurta lor călătorie cu mașina, adolescentul se împrietenise cu șoferul, amândoi având simțul umorului.

— Prietene, nu îți face griji! O să ne mai întâlnim noi, cât de curând!

Îl îmbrățișează și pe el și pe Pavel, care fusese vesel tot timpul călătoriei datorită glumelor noului lor amic. Apoi adaugă, privind către Mia:

— Succes în călătoria voastră! Domnul să vă călăuzească! Și nu-ți mai scuza lipsa abilităților sportive pe seama vârstei! Apropo, eu sunt mult mai bătrân.

Cei trei urcă în ambarcațiune, luându-și rămas bun de la John care flutură o batistă albă în mână, zâmbindu-le. În timp ce se depărtează pe marea liniștită, ancorându-se în necunoscut, batista albă devine un mic punctuleț până când dispare definitiv.

Pe țărnm, John privește melancolic în zare, sperând să cuprindă orizontul cu vederea, dar tot ceea ce vede este depărtarea.